

parti, at vi kun har set toppen af isbjerget, når det drejer sig om sociale problemer, og dem har vi altså og alt, hvad det indebærer.

Jeg tror, det er underligt for mange af os i den generation, jeg selv tilhører, at man nu om dage ser folk, der sidder på gaden og tigger, at man ser folk, der sidder med en papkasse og et skilt, hvor de beder om en skilling. Det er noget, vi har kendt fra andre lande, som ikke har haft det velfærdssamfund, som vi altid har brystet os af at være. Men nu ser man det altså i Danmark, og jeg synes, det er ualmindelig trist og ubehageligt, at vi har sådan nogle tilstande.

Jeg tror, at vi vil komme til at opleve værre tilstande i Danmark, end nogen havde drømt om, og at de offentlige udgifter alligevel vil eksplodere. Dansk Folkeparti regnede for et par år siden på udgifterne til udlændinge i Danmark, som var næsten 30 mia. kr., og i øvrigt må man jo bare konstatere, at de efterfølgende beregninger fra både indenrigsministeren og økonomiministeren gav os ret. Udgifterne er uden tvivl steget siden, og det vil de fortsat gøre, hvis vi ikke siger stop.

Der er gennem årene foretaget den ene lappeløsning efter den anden på udlændingeområdet, og selv om vi har et såkaldt indvandrerstop, så fungerer det aldeles ikke i praksis. De fremmedes andel af den samlede befolkning i Danmark bliver ved med at stige, og det gør den, selv om man ikke medregner de tusindvis af udlændinge, der allerede har fået dansk statsborgerskab.

Enhver kan derfor sige sig selv, at fortsætter udviklingen på denne måde, bliver der tale om en afvikling af det danske samfund, fordi danskerne kommer i mindretal i deres eget land. Jeg synes, den situation bør og skal bekæmpes.

Så har vi det udenrigspolitiske område, hvor der jo har været megen snak på forskellige områder. På den ene side har statsministeren og hans regering haft meget, meget travlt med at tilslutte sig EU-sanktionerne mod Østrig. At grundloven så blev overtrådt på vejen – for det var der vist ikke nogen tvivl om at grundloven blev – ja, det ser man meget stort på. Man glemte at orientere Det Udenrigspolitiske Nævn, men åbenbart spillede det ikke rigtig nogen rolle, igen fordi partierne herinde så taktisk på, hvad der nu skulle ske.

Burde man egentlig ikke have været meget, meget mere strikse i forhold til landets statsminister efter den handling, end man rent faktisk var? Eller var det, fordi man fra visse partiers

side – mange, tror jeg egentlig, også de borgerliges – frygtede, at det måske kunne ende i et valg, hvor situationen ville være anderledes? Og igen var der altså – og det var ikke bekendt på det tidspunkt, men det blev det jo hurtigt efterfølgende – en dato, der hedder den 28. september.

Desværre har statsministeren eller nogen som helst anden i hans regering hidtil ikke kunnet fortælle nogen noget som helst om, hvorfor Østrig skal udsættes for sanktioner. Jeg forstår godt, at man ikke kan forklare det, for det er slet, slet ikke til at forklare. Østrig overholder menneskerettighederne og har en demokratisk valgt regering. Der er ikke spor at komme efter.

Så har vi hørt i den sidste uges tid, og jeg er spændt på statsministerens besvarelse her senere i dag, at man har fået lidt kolde fødder. For de meningsmålinger, som alle jo læser med interesse – naturligvis gør vi det, det kan vi lige så godt som politikere indrømme, at det gør vi – dem, der er vigtigst lige nu, det er dem, der viser, om der er ja eller nej i forhold til euroen. Det er det, som er *emnet*. Og naturligvis har vi også i Dansk Folkeparti fulgt ganske nøje, at nejsiden er kommet ganske godt fra start.

Statsministeren har også opdaget, at sanktionerne i forhold til Østrig er en hindring for, at befolkningen vil stemme ja til euroen og dermed opgive kronen den 28. september. Men mens det demokratiske Østrig påkalder sig statsministerens vrede, jamen så kan statsministeren godt sidde i Kina til et middagsselskab med lederne af en diktaturstat, hvor man overhovedet ikke overholder menneskerettighederne. Men o.k., det er selvfølgelig uden for EU, så det kan jo være, at det har noget med det at gøre.

Så kan jeg ikke lade være med at berøre statsministerens sådan lidt pinlige opførsel i forhold til at møde Tibets overhoved Dalai Lama. Det blev denne her velkendte korte samtale i Københavns Lufthavn i en pause mellem statsministerens mellemlandinger fra og til en rejse til udlandet. Der var ikke nogen officiel velkomst overhovedet. Hvorfor alverden var der ikke det? Der har vi jo nogle lande, som vi, jeg vil næsten sige på politikersprog: plejer at sammenligne os med, f.eks. Sverige og Norge, hvor vi godt kunne have lært meget. Det havde været ualmindelig dejligt, hvis landets statsminister havde gjort det samme, havde lavet et officielt arrangement, hvor man ikke ville have haft nogen betænkeligheder ved at modtage